

Ertürk Akşun

ATEŞ

Ateş, Güneş ve Ada

DESTEK YAYINLARI: 669
EDEBİYAT: 270

ERTÜRK AKŞUN / ATEŞ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: 1-20. Baskı (Ateş Güneş ve Ada)
Beyaz Baykuş: 21.-25. Baskı (Ateş)
Destek Yayınları: 26. Baskı: Mayıs 2016
27. Baskı: Şubat 2017
28. Baskı: Mart 2018
29. Baskı: Aralık 2018
30. Baskı: Ekim 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-104-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Ertürk Akşun

ATEŞ

Ateş, Güneş ve Ada

YENİLENMİŞ BASKI İÇİN ÖNSÖZ

Bu yazıya, yeni baskı için önsöz mü demeliyim yoksa yeni kitaba önsöz mü? Karar veremedim.

Ateş, Güneş ve Ada benim ilk kitap denememdi. Bazı yazarlar için birinci kitapları bir başyapıt olabiliyor. Ya da şöyle demek sanırım daha doğru olacak: İki tür yazar var, birinci gruptakilerin ilk yazdıkları başyapıt olurken, ikinci grup yazarların ise yazdıkça ilerlediklerini görürüz. Deyim yerindeyse Arap atı gibi. Ben kendimi bir yere bağdaştıracaksam işte bu ikinci gruba girerim diye düşünüyorum. Goethe'nin sözlerinde buluyorum söylemek istediklerimin özetini: "Her ne yapabiliyor ya da yapabileceğini hayal ediyorsan, yapmaya başla. Cürette deha, güç ve büyü vardır." Sanırım kendimi bir yazardan daha çok cüret eden bir kişi olarak tanımlıyorum. Beni yakından tanıyanlar bunu bilirler. Ben her şeye cüret edebilirim. Hiçbir toplumsal baskı hissetmeden hem de. Yazmaya da böyle bir cüretle başlamıştım işte. Şimdi anlıyorum ki, yazdığım her yeni sayfada, yazmak üzerine bir kez daha düşünüyorum ve her yeni düşünme beni biraz daha ileriye taşıyor. *Ateş, Güneş ve Ada*'yı yazarken de çevremden gelen tüm olumsuzlamalara rağmen yazmaya başlamıştım. Aradan beş yıl geçmiş. Dönüp baktığımda birçok eksikliği, beynimde olan ama o an yazarken kalemime gelmemiş birçok şeyin eksik kaldığını görüyorum. Ayrıca kendi yazma stilime en uygun yazış tarzının

da yine bu *Ateş, Güneş ve Ada*'da yazdığım biçem olduğunu fark ediyorum. Ya bu kitabı bu şekilde bırakacak ve böyle oldu yeni-sine bakalım, diyecektim ya da yine kimsenin cesaret edemediği biçimde, “Hayır ben değiştim, kitap da değişebilir” deyip kitabı tamamen farklı bir şekle sokacaktım. İşte şimdi tam da bunu yapıyorum. *ATEŞ; Ateş, Güneş ve Ada*'dan farklı bir kitap oldu. Hem biçemiyle hem de içeriğiyle. Bildiğim kadarıyla bunu sadece Jerzy Kosiński *Şeytan Ağacı* kitabında denemişti. Kitabının yeni halinin önsözünde şöyle diyordu: “Bu romanı ilk yazdığım da, konunun, son on yılımı yaşadığım çevreye çok yakın olması beni sınırlamıştı. Romanın ilk baskısındaki iğneleyici tonun nedeni bu olabilir. Şimdi yıllar geçince, gözden geçirilmiş ve genişletilmiş baskıyı hazırlarken, kendimi daha özgür hissediyorum.”

İşte böyle, ben de bu yeni gözden geçirilmiş ve genişletilmiş baskıda kendimi hem daha fazla gelişmiş hem de daha özgür hissediyorum. Bu yeni baskıda, kitabın son halini okuyan sevgili yazar dostum Erol Hızarcı kitabın girişine bir masal ekledi, ben de olduğu gibi o masalı kitabın başına koydum. Dünyanın en güzel şeyi birlikte üretmektir. Son bir not olarak: Bu yeni baskıyı hazırlamamdaki amaç, bu yazış tarzını sevmiş olmamdır. Bunun devamı olarak *GÜNEŞ* kitabını yazıp, üçüncü kitap olarak da *ADA* kitabını yazma hevesindeyim. Sanırım, *GÜNEŞ* kitabım üç-dört yıl, *ADA* kitabım ise on-on beş yıl gibi bir süre sonra yazılmış olacaktır. *GÜNEŞ*'te, kahramanımızın olgunluk çağını, *ADA*'da ise yaşlılık kısmını yazacağım. Daha önce *Ateş, Güneş ve Ada*'yı okuyanlar, bu yeni baskıda bir yazarın evrimini görme, ilk defa okuyanlar ise daha derli toplu bir kitap okuma şansını yakalayacaklardır. Ben değiştim, şimdi sırada değişen ben için yeni baskı...

Sevgilerimle.

ATEŞ, GÜNEŞ VE ADA

Eğer içinizde gürül gürül gençlik ateşi yanıyorsa, bırakın yansın. Ateş yanmak içindir.

Ateş ne kadar yakması gerekiyorsa o kadar yakar, ateş duracağı, söneceği yeri bilir. Asla bundan daha önce sönmez.

Ateş her şeyi dener ve sınar... Ateşin özünü asla bilemezsin!

Onu ne kadar öğrenmeye kalkarsan kalk, öğrenemezsin. Onu ancak tek bir şekilde öğrenebilirsin: Yanarak...

En kötü şey tam yanmadan duman olmaktır. Yanamamaktır. Duman, içten içe yanmak demektir.

Duman, ruhun zehridir.

Ateş'ini ne zaman söndüreceğini bilmelisin.

Ateş'in yerini Güneş'in alması gerektiğini bilmek zorundasın...

Ateş, yerini tüm yaşamın kaynağı olan, herkesin Ateş'i olan Güneşe bırakmak zorundadır.

Ateş kendini Güneş'te sınamalı, Ateş kendini Güneşe gömmeli, Ateş, Güneş'te sönmelidir.

Ateş'in isini, Güneş'le yıkamalısın, Güneş'le tazelenmelisin. Güneş, bilgi demektir.

Güneş, pişmek demektir.

Aşkla pişmek, acıyla pişmek, dostlukla pişmek demektir. Güneş olgunluk demektir. Güneş bilgiyle pişmek demektir.

Ateş'inizi Güneşe çevirin.

Ve asla ama asla Ada'nızı unutmayın. Hayallerinizden vazgeçmeyin.

Ütopyelerinizin peşinden gidin.

Çünkü onlar sizin gerçek hazinelerinizdir...

MASAL

Eskiler anlatırlar ki, kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabada yaşayan bir delikanlı her günün aynılığından, herkesin benzerliğinden ötürü can sıkıntısından patlar dururmuş. Bu kasabada herkes birbirini tanır, birbiri hakkında her şeyi bilirmiş. Delikanlı da o kasabada doğmuş, büyümüş birisi olarak, herkesi tanır bilirmiş. Kasabasını da insanlarını da seviyormuş ama çocukken ona uçsuz bucaksız gelen kasaba artık bir avuç kara bir topraktan farksız gelirmiş. Büyüdükçe çocukken gözünde büyüttüğü insanlar küçülüyor, onları tanıdıkça ne kadar benzer olduklarını görüyormuş. Delikanlı o kasabada ne yaparsa yapsın içindeki can sıkıntısından bir türlü kurtulamıyormuş.

Kasabaya nadiren yabancılar gelirmiş. Delikanlı onlarla konuşmaya can atar, başka yerlerde ne var ne yok bilmek ister, dünyayı delicesine merak edermiş. Yabancıların anlattıklarını can kulağıyla dinler, bütün anlatılanların hayalini kurarmış. Yabancılardan dinlediklerini ve hayal ettiklerini gözleriyle görmek ister ve o kasabadan gitme isteği büyüdükçe büyürmüş içinde.

Kasabada oturanlar uzakları hiç bilmezmiş. Sadece yakındaki köyleri ve komşu kasabaları bilir, başka bir yere gitmez, merak bile etmezlermiş. Kasabada ya o gün olan bitenler ya da geçmişte kalan hikâyeler anlatılırmış. Delikanlı bunların tümünü ezbere bilirmiş. Artık dinlemekten bıkmış usanmış. Alıp başını gitmeye karar vermiş. Fakat tehlikeli bir yolculukmuş bu. Çünkü kasaba dağlarla

çevrili bir çukurdaymış. Dağlarda sık sık taşlar yuvarlanır, patikalar kapanırmış. Ayrıca civar yollarda haydutlar kol gezermiş. Gerisini de ne kimse bilir ne de bilmek istermiş zaten.

Delikanlının odasında kenarları eflatun kadife kaplı çok eski bir ayna varmış. Küçük bir aynaymış bu. Ona dedesinin dedesinden kalmış. Oturdıkları evde dedesi, ondan önce dedesinin dedesi yaşamış ve ta o zamandan beri aynanın yeri hiç değişmemiş. Dedesinin dedesi, uzak diyarları görmüş kasabanın tek insanıymış. Kasabada uzaklara dair anlatılanlar ta dedesinin dedesinden kalmaymış.

Delikanlı, dedesinin dedesi gibi kasabadan çıkıp gitmek, uzak diyarları gezip görmek istiyormuş ama dönmek istemiyormuş geriye. Her gün ben de gideceğim, diyor ama gitmiyormuş. Artık kasabada onunla alay eder olmuşlar. Senin bir yere gideceğin yok, biz seni evlendirelim artık, çoluk çocuğa karış diyorlarmış. Delikanlı her gün aynada uzun uzun kendisine bakıyor, neden bu kadar sıkıldığını ve hâlâ neden gidemediğini düşünüyormuş. Cesaretim yok galiba diyormuş. Bir gün aynayı yerinden çıkarmış, kırıp atacakmış fakat aynayı kaldırıncaya arkasında küçücük bir yazı görmüş. “Bilgi Tapınağı” yazıyormuş arkasında.

Aynayı yerine koymuş ve Bilgi Tapınağı'nın ne olduğunu, nerede olduğunu sormuş bütün kasabada. Fakat kimse bilmiyormuş. Delikanlı kasabadan gitmek için cesareten değil, güçlü bir nedenden yoksun olduğunu anlamış işte o gün. Şimdi, Bilgi Tapınağı'nı o kadar merak ediyormuş ki, böyle bir yer olup olmadığını öğrenmek ve Bilgi Tapınağı gerçekten varsa oraya gitmek istiyormuş. Günlerden bir sabah erkenden çıkmış yola. Dağları aşmış, ovaları geçmiş, acıkmış, susamış, uykusuz kalmış ama yürümekten asla vazgeçmemiş. Tekinsiz yollarda yayan yürüyormuş. Bir gün karşısına haydutlar çıkmış.

“Ya malını ya canını” demişler.

Delikanlı, “Malım yoktur” demiş.

“Ne demeye çıktın yola?”

“Bilgi Tapınağı’nı arıyorum.”

“Ne yapacaksın Bilgi Tapınağı’nı? Yağmalayacak mısın?”

“Hayır. Yalnızca merak ediyorum.”

Haydutlar kahkahalarla gülmüş.

“Bu merakla çok bela gelir senin başına” demişler.

Delikanlı, “Canımı alacak mısınız” diye sormuş.

“Canını alsak neyimize yarar? Seni köle olarak satacağız.”

Haydutlar, delikanlının ellerini bağlamış. Ellerini de bir atın kuyruğuna bağlamışlar. Onu kızgın güneş altında, çorak yollarda köle pazarına kadar yürütmüşler. Delikanlı köle pazarına geldiğinde çok bitkinmiş.

Haydutların başı ona, “Yola çıktığına pişman mısın” diye sormuş.

Delikanlı, “Hayır” demiş.

“Öyleyse, sen her türlü akıbeti hak ediyorsun. Dua et, seni insafli bir satın alsın.”

Delikanlıyı insafli bir adam satın almış haydutlardan. Onu satın aldığı diğer kölelerle birlikte çok güzel bir kasabaya götürmüştü. Bu zengin adamın o güzel kasabada uçsuz bucaksız toprakları ve yüzlerce kölesi varmış. Delikanlıyı da çiftlikte çalıştırmaya başlamış. Adam kitap okumayı ve hayal kurmayı çok severmiş. İşte o yüzden çiftlikte bir kütüphanesi varmış. Delikanlı kitaplara bakmak için izin istemiş, sonra kitapları okumasına izin verirse daima ona sadık bir köle olarak çalışacağına söz vermiş. Adam hem okuma yazma

bilen hem de kitap okumak isteyen bir köle ile ilk kez karşılaşmış. Delikanlının hikâyesini dinleyince etkilenmiş.

“Demek sen Bilgi Tapınağı’nı bulmak için çıktın yola...”

“Evet efendim. Ama ne yazık ki haydutlara yakalandım ve beni köle olarak sattılar. Yine de ben sizin köleniz olduğum için kendimi şanslı sayıyorum. Çünkü siz insafli birisiniz, ayrıca bir kütüphaneniz var. Eğer buradaki kitapları okumama izin verirseniz çok mutlu olurum. Belki de Bilgi Tapınağı budur.”

“Bilgi Tapınağı’nı ben de duydum ama benim bildiğim kadarıyla Bilgi Tapınağı bir efsanedir. Öyle bir yer yoktur. Hayali bir yer olduğu söylenir.»

“Eğer Bilgi Tapınağı gerçekten varsa, gitmeyi çok isterdim.”

“Bence öyle bir yer yok delikanlı. Emin ol, olsa ben bulurdum orayı. Zaten hiçbir yere gidemezsin. Çünkü sen benim kölemsin. Yıllardır hiç kimseyle doğru dürüst konuşmadım ben, hep bu kitaplar oldu hayatımda. Tam konuşacak birisini bulmuşken asla bırakmam. Ben senin kütüphanemdeki kitapları okumana izin vereceğim, sen de ömür boyu bana sadık bir köle olacaksın.”

Delikanlı buna bir tarafıyla çok üzüldü, diğer tarafıyla da çok sevindi. Hemen okumak için bir kitap seçti. Kitabı alırken sevinçten elleri titremişti. Sonraki günlerde her sabah erkenden kalktı, hava kararana dek çalıştı. Akşam kitap okudu ve hayal kurarak uyudu. Çiftlikten çıkamıyordu ama kitaplarda uçsuz bucaksız bir dünya bulmuştu. Ayrıca haydutlara minnettardı. Onların sayesinde köle pazarının kurulduğu kasabaya kadar bir şekilde yolculuk yapmış, sonra bu güzel kasabayı görmüş, bir kütüphane bulmuştu. Ayrıca çiftlikte uzak diyarlardan gelen köleler vardı. Onlardan dinledikleri hikâyelerle dünyası büyümüşü.

Delikanlı orada çok çalışarak çiftlikte yapılan her şeyi öğren-

miş, herkesi tanımıştı. Kütüphane dolusu kitap okumuş, ufku genişlemişti. Zaman zaman efendisiyle kitaplar üstüne sohbet ediyordu, bundan keyif alıyordu. Bilgi Tapınağı'nı günden güne unuttuyordu. Güven içinde olmak, ona çıkacağı ve arayacağı şeyleri unutturuyordu. Belki buradaki kitapları bulmam Bilgi Tapınağı'nı aramak için yola çıkmamın sonucudur, diyordu kendi kendine.

Bir gün efendisiyle kitaplar üstüne sohbet ederek yürürlerken, adamı birden ortaya çıkıveren kara bir yılan sokup kaçtı. Adamın baldırını arkadan sokmuştu. Delikanlı hemen yılanın soktuğu yeri emdi ve damarlardaki kanı yılanın zehriyle birlikte çekip çekip tükürdü, efendisinin hayatını kurtardı. Adam onu zaten çok seviyordu. Hayatını ona borçlu olunca, bunu karşılıksız bırakmak istemedi.

“Sana özgürlüğünü geri vereceğim” dedi. “Seni kızımla evlendireceğim ve çiftliğin idaresini sana bırakacağım. Dilediğin gibi gezip tozacak, istediğin kitapları bulup okuyacaksın.”

Delikanlı bunu duyunca elbette çok sevindi ama ilk kez hüzne kapıldı. Çünkü o bir köleydi ve o güne kadar özgürlük düşüncesi hayaldi. Bu yüzden Bilgi Tapınağı'nı unutmuş, hayal saymıştı. Şimdi özgürlüğüne tekrar kavuşunca, Bilgi Tapınağı'nı aramak istedi yeniden. Onu bulmayı hayal etti. Birkaç gün bunları enine boyuna düşündü, sonunda efendisine konuyu açtı.

“Benim burada köle olarak yaşadıklarım bile geldiğim kasabadaki hayatımdan daha iyiydi. Ben burada farklı insanlar tanıdım. Bambaşka hikâyeler dinledim ve bir sürü kitap okudum efendim. Bana özgürlüğümü geri verdiğiniz için size minnettarım. Ayrıca buradaki hayatım için teşekkür ederim. Ama ben özgürlüğüme kavuşunca tekrar Bilgi Tapınağı'nın hayaliyle yanmaya başladım. Kızınızla evlenmek ve bu çiftliği idare etmek benim için büyük bir lütuf. Ama bunu kabul edemem, çünkü bu yolculuğa ilk adımları

Bilgi Tapınağı'nı aramak için attım. Önce haydutların elinden kurtuldum, şimdi bilgili ve kültürlü biri olarak özgürlüğüme yeniden kavuştum. Bunlar bende bir umut ışığı yaktı, Bilgi Tapınağı'nın gerçek olduğuna inandım. Bana izin verin, yoluma kaldığım yerden devam edeyim.”

Adam delikanlıyı evladı gibi sevmiştı. Ne dilerse verecekti. Gitmesine izin verdi ama bir gün geri dönmesini istedi. Onu daima özleyecekti. Delikanlı, yıllar sonra tekrar hayallerinin peşinde yola çıktı.

Bilgi Tapınağı'nın denizlerin ötesinde olduğu söyleniyordu. Delikanlı bu yüzden bir liman şehrine gitti. Ağzı açık kaldı. İlk kez deniz görüyordu. Resimlerini görmüştü, okuduklarından, dinlediklerinden yola çıkarak hep hayalini kurmuştu. Ama hayalinden bile güzel, hayallerinden bile engindi. Gerçeğini görmek bambaşkaydı.

Ayrıca, şehir de çok güzeldi. Evleri, meydanları, caddeleri, sokakları, bahçeleri ile bir cennet gibiydi. Hiç o kadar güzel bir yer görmemişti. Şehrin bütün kadınları birbirinden şık ve güzeldi. Akı almıyordu böylesi güzellikleri. Kendisini cennette bulmuştu. “İnsan böylesine güzel bir yerden asla gitmek istemez” dedi kendi kendine.

Efendisi onu uğurlarken bir kese altın vermişti. İlk önce bir hana yerleşti. Gece daha da ısl ışıldı şehir. Her yerde bir eğlence, her yerde kumar, her yerde kadınlar vardı. Delikanlı kısa sürede ne aradığını unuttu. Şehrin eğlencesine daldı. Yeni çevreler, yeni arkadaşlıklar, yeni düşmanlar edindi. Kısa sürede kesesindeki altınlar suyunu çekti. Ama o artık şehrin en bilinen kumarbazı, en bilinen çapkın erkeği oluvermişti.

Sonra, yaşadığı her şeyden bir anda sıkılıverdi. Son bir kez daha büyük masada, büyük bir parti kumar oynayıp, bir kese dolusu altın kazanıp bıraktı kumar oynamayı, eğlenceyi, kadınları... Bu şehre neden geldiğini hatırladı: Bilgi Tapınağı'nı. Sonraki günlerde her gün limana gitti, gemicilere Bilgi Tapınağı'nı sordu. Hiç kimse bilmiyordu yerini, deniz kızları gibi onun da bir efsane olduğunu söylediler. Bazı gemiciler deniz kızını görür, denize atlar ve kaybolurdu. Çölde görülen serap gibiydi deniz kızları. Onu bir kez gören âşık olur, bir daha unutamaz, aynı yere gider ve tekrar görmek isterdi. Nitekim, aynı yere tekrar gidip denize atlayan ve kaybolanlar da vardı. Gemiciler arasında hep tartışılan bir efsaneydi deniz kızları. Bilgi Tapınağı da öyleydi. Yoluna düşenler hâlâ vardı ama yerini bilene, gidip görene hiç rastlamamışlardı.

Delikanlı limandaki gemicilere ve şehrin çeşitli mekânlarında tanıştığı insanlara sordu Bilgi Tapınağı'nı. Hep benzer yanıtlar aldı. Adını duyanlar azdı ve onlar da efsane olduğunu söylüyordu. Öyle bir yer hem var hem yoktu. Bilge kişiler aydınlandıkları yere bu adı veriyor, efsane bu yüzden hâlâ yaşıyordu.

Sonraki günlerde delikanlı orada bir kıza tutuldu. Bir deniz kızını kadar güzeldi bu kız. Onu gördüğünde baştan aşağı yanmıştı. O güne kadar içinde hiç böyle bir ateş hissetmemişti. İlk defa aşkı tatmıştı. Başka bir şey düşünemez oldu. Gece gündüz onu düşünüyor, sabah erkenden sokaklara düşüyor, onu görmek umudu ile bütün gün geziyor, görür görmez heyecandan titriyor, baştan aşağı ürperiyordu. Kızın tarifsiz güzelliği aklını başından almıştı. Bir ömrü ona bakarak geçirebilirdi.

Her gün onu görüyor ve selam verip geçiyordu. Kızın gözleri aşına olduğunda, bir gün karşısına çıktı ve aşkını ilan etti. Kız da

ona tutuldu. Gözleri buluştu, elleri buluştu, dudakları buluştu, gövdeleri buluştu. Delikanlı, aslında aradığım bu dedi, kendi kendine. Şu hayatta aşktan başka aranacak bir şey yoktu. Her gün buluştular, el ele kol kola gezdiler, göz göze, diz dize oturdular, geceler boyu seviştiler. Günler aylar böyle geçti. Delikanlı Bilgi Tapınağı'nı yeniden unutmuştu. Orada bir iş bulmuş, çalışmaya başlamıştı. Birlikte yuva kuracak, ömür boyu birlikte yaşayacaklardı.

Fakat bir gemici onun Bilgi Tapınağı'nı aradığını duymuştu. Delikanlıyı buldu ve kendisini Bilgi Tapınağı'na götürebileceğini söyledi. Fakat Bilgi Tapınağı okyanusun bir ucundaydı. Karşılığında kırk altın istiyordu. Delikanlı hemen razı oldu. Âşık olduğu kız kesinlikle karşı çıktı. Çünkü bilinmeze yelken açacaktı. Gidip bulamayabilir, bulsa bile dönemeyebilirdi. Delikanlı birlikte gitmeyi teklif etti. Fakat kız onun hayalleri için şehirden vazgeçmeyeceğini söyledi. Bunun üstüne delikanlı tek başına gitmeye karar verdi. Onu daima özleyecekti ama hayallerine engel olan birine âşık olsa da, nasıl ki kız şehirden vazgeçmiyorsa, o da hayalinden vazgeçmeyecekti. Kızla vedalaştı ve gemiye bindi.

Delikanlı, gemiye büyük bir heyecanla binmişti ama gemici bir sahtekârdı. İstedığı kırk altından başka, delikanlının altınlarını ve giysilerini de aldı silah zoruyla.

Delikanlı çok kızmıştı.

“Benden aldıklarını umursamıyorum. Sen beni kandırarak sevgilimi benden aldın” dedi.

Gemici güldü buna.

“Sen sevgilini saçma sapan bir hayal uğruna bırakıp gittin. Ben

mi seni kandırdım, yoksa sen mi kendini kandırıyordun! Vazgeçilmez dediğin aşk sabun köpüğü gibiymiş.”

Delikanlı bu sözleri işitince hüngür hüngür ağladı. Sevgilisinden ayrıldığı için pişman oldu. Onu liman şehrine geri götürmesi için sahtekâr gemiciye yalvardı. Ama gemici onun gözyaşlarına acımadı, onu bir filikayla denizin ortasında bıraktı. Delikanlının filikası dalgalarda çalkalandı günler gecelerce. Açlık ve susuzluktan bitkin düşmüş, ölüme akan hayaller dünyasına dalmıştı. Bilincini yitirmiş gibiydi. Filikası karaya vurunca, yine hayal gördüğünü sandı. Kendisini kumlara bıraktı ve derin uykuya daldı. O kadar bitkindi ki, ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Gözünü açtığında bir tapınaktaydı. Başında bilge bir kişi vardı. Kuruyan dudaklarını ıslatıyor, güneşte kavrulan yaralarına merhem sürüyordu.

Delikanlı, “Ben neredeyim” diye sordu.

“Bilgi Tapınağı’ndasın.”

“Buraya nasıl geldim” diye sordu.

“Buraya gelmez. Çünkü burası hep olduğun yerdir.”

“Yani, Bilgi Tapınağı gerçek, öyle mi?”

“Senin kadar gerçek. Sen ne kadar gerçeksen Bilgi Tapınağı da ancak o kadar gerçektir.”

“Burada gerçeğin bilgisi olduğu doğru mu?”

“Evet.”

“Özgürlüğün burada başladığı da doğru mu?”

“Evet.”

“Peki, ben bunları öğrenebilir miyim?”

“Buraya kadar gelebilen herkes öğrenir. Ama hiç kimse buranın yolunu başkasına gösteremez.”

“Neden?”

“Gerçeğin bilgisini öğrendiğinde anlayacaksın. İyileştiğinde yanıma gel.”

Tapınak Bilgesi böyle söyledi ve yanından ayrıldı. Tapınak Bekçileri delikanlıya birkaç gün baktı. Yaraları iyileşti, kendisine geldi. Onlara da sorular sordu, tümüne yanıt alıyor ama tam anlayamıyor ve hayali bir yerde olduğunu sanıyordu. İyileşip ayağa kalkınca Tapınak Bilgesi'nin yanına gitti.

“Gerçeğin bilgisini öğrenmeye geldim” dedi.

Bilge “Ben de seni bekliyordum” dedi. Ona bir kitap uzattı.

Eflatun kadife kaplı bir kitaptı bu. Dedesinin dedesinden kalan aynanın kaplı olduğu kadifenin aynısıydı. Delikanlı kitabı açtı, duvarındaki aynanın aynısını gördü. Kalın sayfaları çevirdikçe hep aynı ayna ile karşılaşılıyordu. Kitabın her sayfası aynıydı, eflatun kadife çerçevesi bir aynaydı.

Tapınak Bilgesi, «İşte gerçeğin bilgisi budur. Her ne ararsan kendinde ara. Önce kendini bil. İşte gerçek özgürlüğün başlangıcı budur. Ne istediğini ve ne istemediğini bilerek seçim yapanlar özgürdür. Şimdi Bilgi Tapınağı'nı bulanların, yolu neden kimseye gösteremediğini anladın mı?»

“Nasıl geldiğimi bilmiyorum ki buranın yerini tarif edeyim!”

“Buraya gelinmez. Burası hep olduğun yerdir. Buradan uzaklaşır ve dönersin ancak. Bu yüzden yolunu da kimseye tarif edemezsin. Çünkü herkesin yolu ayrıdır ve Bilgi Tapınağı herkes için başka bir yeredir. Gördüğün gibi herkesin kitabı hem aynı hem başkadır.”

“Benim odamda bu kitaptaki aynaların aynısı var. Dedemin dedesinden kalmış. Arkasında Bilgi Tapınağı'nın adını görünce düştüm yola.”

“Bu kitabı eline alan herkeste bir sayfası kalır. Bu tapınağın bir armağanıdır. Kendini bilmen ve başkasına ayna tutman içindir. Artık özgürsün. Çünkü nereye gidersen git hep burada olacaksın.”